

Arrest

nr. 174 687 van 15 september 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 april 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine Tadjiek te zijn. U bent geboren op X (omgezet naar de westerse kalender X 1987), in het dorp X, gelegen in het district Jabul Saraj in de provincie Parwan. Het dorp Qalai Sahra omvat verschillende kleinere dorpen waarvan uw ouderlijk huis gelegen is in Now Khankhel.

U woonde met uw ouders en uw broer in Qalai Sahra. Tijdens de regering van de taliban bent u met uw familie verhuisd naar Kabul. Daar woonden jullie in het huis van een vriend van uw vader die verhuisd was naar Pakistan. U woonde ongeveer 5 of 6 jaar in Kabul samen met uw familie. U ging naar de

lagere school in de provincie Parwan en naar de middelbare school in Kabul. U studeerde af in het jaar 1381 (2002 – 2003), u slaagde in de 12de graad. Na de val van de taliban is uw familie opnieuw verhuisd naar uw geboortedorp in Parwan. U hielp uw vader met de heropbouw van jullie ouderlijke woning en na 1,5 jaar of 2 jaar vertrok u opnieuw naar Kabul, zonder uw familie. Uw vader wilde dat u opnieuw naar Kabul zou verhuizen om iets te leren en niet gewoon landbouwer te worden. De volgende 8 jaar woonde u in Kabul. U werkte in een showroom waar auto's verkocht werden. De eigenaar was een vriend van uw vader. U volgde ook lessen Engels, schilderen en schrijven. U verbleef gedurende deze periode hoofdzakelijk bij uw tante en uw neef die permanent in Kabul wonen, maar soms ook bij een vriend, een klasgenoot of bij uw werkgever. Op 4/4/1391 (24 juni 2012) bent u getrouwd. Hoewel u nog steeds hoofdzakelijk in Kabul verbleef probeerde u zo vaak mogelijk naar uw ouders in Parwan te gaan omdat uw vrouw daar woonde. Op het einde van het jaar 1391 (2013) bent u gestart met een opleiding aan de academie om bij de politie te werken. Deze opleiding vond plaats in het trainingscentrum in Kabul en zou vierenhalf maand in beslag nemen.

Na tweeënhalve maand training belde uw moeder u om te zeggen dat uw vader werd ontvoerd door uw neef R.(...). R.(...) en zijn broer S.(...), uw beide neven van vaderszijde, zijn lid van een gewapende groepering. Voor uw geboorte zijn hun beide ouders gestorven en zijn uw neven in Pakistan gaan wonen. Zij kwamen af en toe nog naar uw ouderlijk dorp Qalai Sahra, waar zij vroeger ook woonden toen uw oom en tante nog leefden. Wanneer zij kwamen, maakten ze ruzie met uw vader over gronden waarvan zij beweerden dat die hun toebehoorden. Uw vader gaf hen hun deel, dat ze verkochten en waarna ze weer vertrokken. Met de opkomst van de taliban kwamen zij regelmatig naar het dorp. De groepering waartoe zij behoorden werd steeds actiever in de regio rond het dorp Qalai Sahra en de leden vielen de dorpelingen lastig. Hierop heeft het Afghaanse leger opgetreden waarbij het tot gevechten is gekomen. Tijdens deze confrontatie werd uw neef S.(...) gedood. Zijn broer, R.(...), zag u als schuldige van de dood van zijn broer omdat u voor de overheid werkte en mogelijk informatie zou doorgegeven hebben. R.(...), samen met 20 andere, kwam na de dood van S.(...) naar het huis van uw ouders waar zij uw vader martelden en meenamen. Hij eiste dat u zou komen. Toen uw moeder u belde, zei ze dat u diende te vluchten. Uw neef had namelijk ook verschillende documenten meegenomen waardoor hij u zou kunnen vinden. Uw familie trok naar uw schoonouders in Pol e Ghomri. U bleef nog één nacht bij uw tante waarna uw andere neef uw reis regelde om het land te verlaten. Na uw vertrek uit Afghanistan heeft R.(...) verschillende malen gebeld naar uw neef in Kabul om te vragen waar u was. U hebt geen nieuws over uw vader.

U verliet Afghanistan in de maand hamal van het jaar 1392 (maart – april 2013). Op 26 april 2015 kwam u aan in België waar u op 27 april 2015 asiel aanvraagt. Gedurende uw twee jaar durende reis hebt u ongeveer 17 maanden verbleven in Griekenland. U hebt hier een tijd in de gevangenis verbleven, waar u geslagen werd. Door deze ervaring hebt u last van slapeloosheid en van angsten en doet u beroep op een psycholoog in België.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende documenten voor: uw originele taskara en een duplicaat, contactgegevens van uw neef uit Kabul, ID- card gebruikt bij uw opleiding, zes foto's die onderweg naar Europa werden genomen, bevestiging afstuderen middelbaar onderwijs, bewijs dat u geen strafblad hebt, 8 documenten die u nodig had om te starten met uw opleiding, de originele postenveloppe en medische documenten van raadplegingen bij een psycholoog in België.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooraleerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot het lidmaatschap van uw neven bij een gewapende groepering, zeer oppervlakkig zijn. Het is toch bijzonder merkwaardig dat u verklaart niet eens te weten tot welke groepering uw neven zouden behoren (CGVS, pg. 16, 17). U verwijst naar verschillende groeperingen in Afghanistan maar gebruikt de term "taliban" omdat dit gemakkelijk zou zijn (CGVS, pg. 17). U verklaart dat de groepering waartoe zij behoren actief zou zijn geweest rond het dorp in Parwan waar uw ouders wonen en daar de dorpelingen ernstig lastig vielen (CGVS, pg. 17). Dat u, samen met uw ouders en blijkbaar de rest van het dorp, niet eens op de hoogte zouden zijn welke groepering dit betreft, is toch eigenaardig te noemen (CGVS, pg. 17). Uw neven zouden voordien ook op regelmatige basis aanwezig geweest zijn in het dorp en hebben persoonlijke contacten gehad met uw vader (CGVS, pg. 14, 15). Al van lang geleden hoorde u over hen dat het 'slechte mensen' zijn. Dat u na al die jaren niet op de hoogte zou zijn over de gewapende groepering waartoe uw neven zouden behoren is bedenkelijk (CGVS p. 16). Dat u blijkbaar ook nooit inspanningen hebt gedaan om hierachter te komen weerspiegelt eerder onverschilligheid ten aanzien van dit essentieel element in uw asielrelaas. Gevraagd naar hoe en wanneer uw neven terecht zouden zijn gekomen bij deze groeperingen, hebt u hierop geen antwoord (CGVS, pg. 16). Uit al deze

elementen kan afgeleid worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat uw neven lid zouden zijn van een gewapende groepering. Er worden dan ook bedenkingen gemaakt bij de problemen die u zou gehad hebben die hieruit verder zouden komen.

U verklaart dat uw neef R.(...) op de hoogte was van de opleiding die u volgde in Kabul tot politieagent en u daarom als schuldige aanwees voor de dood van zijn broer tijdens recente gevechten met de Afghaanse overheid (CGVS, pg. 18). U verklaart dat de groepering waartoe hij behoort, beschikt over mensen die voor hen werken en informatie doorgeven over overheidsmedewerkers (CGVS, pg. 18). Het is toch opmerkelijk dat indien zij reeds langere tijd op de hoogte zouden zijn geweest van uw opleiding voor de overheid, zij u niet eerder geviseerd zouden hebben, aangezien u zelf stelt dat die neven actief zijn bij een groepering die gekant is tegen de Afghaanse overheid. U verklaart namelijk ook dat u op vrijdag in uw uniform naar huis in Parwan ging (CGVS, pg. 18). Uit uw verklaringen komt naar voor dat u zich bewust was van de risico's die iemand loopt als hij voor de overheid werkt. Dat u dan toch zo onvoorzichtig zou zijn om in uniform naar huis te gaan is toch merkwaardig. Gevraagd waarom u dergelijk risico zou lopen, is uw antwoord dat er nog geen problemen waren in uw dorp wanneer u naar huis ging (CGVS, pg. 18). Hoe dan ook kan men verwachten dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen wanneer u zich naar uw dorp zou begeven.

U verklaart geen informatie meer te hebben over uw vader (CGVS, pg. 14). Dit is toch opmerkelijk aangezien u verklaart dat R.(...) verschillende keren contact zou gehad hebben met uw neef in Kabul en nog steeds naar u op zoek zou zijn in uw dorp (CGVS, pg. 14). Dat hij op geen enkel moment melding zou maken van uw vader die bij hem zou zijn, is toch verwonderlijk. Indien R.(...) werkelijk intensief op zoek zou zijn naar u, is het toch ook bedenkelijk dat hij genoeg blijkt te nemen met de verklaringen van uw neef in Kabul dat u daar niet meer bent (CGVS, pg. 15, 16). Uw verklaring is dat R.(...) niet naar Kabul kan komen omdat hij 'een soort talibancommandant' is en gekend is door de overheid (CGVS, pg. 16). U verklaart echter ook dat de groepering waartoe R.(...) zou behoren overal over mensen beschikt die u overal in Afghanistan zouden kunnen vinden (CGVS, pg. 20). Indien dit werkelijk het geval zou zijn is het toch opmerkelijk dat uw tante en neef in Kabul, bij wie u de voorbij acht jaar hebt verbleven, geen andere problemen zouden gekend hebben dan enkele korte telefoontjes om te vragen waar u bent. Uw bovenstaande verklaring dat uw neef niet naar Kabul kan komen is tevens een indicatie dat u in Kabul geen vrees hoeft te koesteren voor vervolging door deze neef of de gewapende groepering waartoe hij zou behoren, voor zover aan deze problemen geloof wordt gehecht.

Betreffende uw opleiding aan de politieacademie in Kabul die u deels volgde, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Parwan in Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van uw profiel van ex-student bij de politieacademie beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in Kabul en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben. Uw profiel als (voormalig) student van een politieacademie is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). De redelijkheid van Kabul als intern vluchtalternatief voor u wordt hieronder verder besproken.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. De door u voorgelegde taskara en duplicaat hiervan tonen uw herkomst en identiteit, die hier niet ter discussie staan. De contactgegevens van uw neef bevestigen uw verklaringen dat u over een familiaal netwerk beschikt in Kabul. Het bewijs van afstuderen geeft weer dat u een schoolopleiding heeft genoten en toont samen de andere resterende documenten uw herkomst en identiteit aan, die hier niet in vraag worden gesteld. De ID card van de politieacademie die u voorlegt kan aantonen dat u gestart bent met een opleiding in Kabul om deel uit te maken van de politie. De zes foto's die u genomen hebt op uw reis naar Europa hebben geen betrekking op uw asielmotieven.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de mentale moeilijkheden die u ondervindt door bepaalde traumatische ervaringen die u onderging onderweg van Afghanistan naar België dient te worden gesteld dat de door u voorgelegde medische documenten geen ander licht werpen op de inschatting van uw

asielmotieven. Ondanks de inhoud van deze documenten dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Deze documenten geven geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. De documenten zijn dan ook geenszins van die aard dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen. Bovendien mag verwezen worden naar de algemeenheid van de documenten, die geen enkele uitspraak doen over een eventuele diagnose of pathologie. Ze werpen dan ook geen ander licht op de inschatting van uw asielmotieven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de hoofdstad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstig en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien dat de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2016) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de hoofdstad Kabul vestigt.

Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u grondige scholing hebt genoten en dat u geletterd bent (CGVS, pg. 10, 11). U bent verder zeer vertrouwd met de stad Kabul. Zo hebt u daar eerst samen met uw gezin gedurende 5 of 6 jaar verbleven en hebt u hier een deel van uw opleiding genoten (CGVS, pg. 7 en 11). Vervolgens bent u zelf ook alleen terug gekeerd naar Kabul om daar gedurende acht jaar lang te wonen en te werken, nadat uw familie was teruggekeerd naar Parwan. Gedurende uw verblijf in de stad woonde u hoofdzakelijk bij uw tante en uw neef, maar kon u ook terecht bij een vriend of de eigenaar van de winkel waar u werkte, een vriend van uw vader (CGVS, pg. 8). U woonde in Kabul toen u besloot om Afghanistan te verlaten. U verklaart dat u niet diende te werken voor het geld en dat uw familie geen financiële problemen heeft (CGVS, pg. 8 en 10). Er kan dus ook vanuit gegaan worden dat uw familie financieel draagkrachtig is en u kan ondersteunen om u daar te vestigen. U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. U haalt aan dat uw

familie geen eigendom had in de stad en dat uw tante u niet langer kon onderhouden (CGVS, pg. 9). Er dient te worden opgemerkt dat uw tante geen problemen had om u de voorbije acht jaar te onderhouden. Daarnaast haalt u aan dat het voor u niet gevaarlijk was in Kabul aangezien uw neef R.(...) niet naar de stad zou kunnen komen (CGVS, pg. 16) en blijkbaar genoeg neemt met de telefonische bevestigingen van uw neef dat u daar niet meer verblijft (CGVS, pg. 15, 16). U maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom u niet terecht zou kunnen bij uw tante in Kabul, vermits u daar voor uw vertrek al acht jaar verbleef en u er blijkbaar geen vrees voor vervolging koestert.

Uw opleidingsniveau en werkervaring, het feit dat u in Kabul heeft gewerkt, dat u beschikt over een familiaal netwerk in de stad en de vaststelling dat uw familie over voldoende financiële middelen kan beschikken, zijn factoren die aangeven dat in uw geval een hervestiging in Kabul zeker niet als onredelijk kan worden beschouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Conventie van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) en c) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” juncto het zorgvuldigheidsbeginsel.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48, § 2, b) en c) van de vreemdelingenwet.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutive kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen

dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.4. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Vooraleerst dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen met betrekking tot het lidmaatschap van uw neven bij een gewapende groepering, zeer oppervlakkig zijn. Het is toch bijzonder merkwaardig dat u verklaart niet eens te weten tot welke groepering uw neven zouden behoren (CGVS, pg. 16, 17). U verwijst naar verschillende groeperingen in Afghanistan maar gebruikt de term “taliban” (...) (CGVS, pg. 17). U verklaart dat de groepering waartoe zij behoren actief zou zijn geweest rond het dorp in Parwan waar uw ouders wonen en daar de dorpelingen ernstig lastig vielen (CGVS, pg. 17). Dat u, samen met uw ouders en blijkbaar de rest van het dorp, niet eens op de hoogte zouden zijn welke groepering dit betreft, is toch eigenaardig te noemen (CGVS, pg. 17). Uw neven zouden voordien ook op regelmatige basis aanwezig geweest zijn in het dorp en hebben persoonlijke contacten gehad met uw vader (CGVS, pg. 14, 15). Al van lang geleden hoorde u over hen dat het ‘slechte mensen’ zijn. Dat u na al die jaren niet op de hoogte zou zijn over de gewapende groepering waartoe uw neven zouden behoren is bedenkelijk (CGVS p. 16). Dat u blijkbaar ook nooit inspanningen hebt gedaan om hierachter te komen weerspiegelt eerder onverschilligheid ten aanzien van dit essentieel element in uw asielrelaas. Gevraagd naar hoe en wanneer uw neven terecht zouden zijn gekomen bij deze groeperingen, hebt u hierop geen antwoord (CGVS, pg. 16). Uit al deze elementen kan afgeleid worden dat het zeer onwaarschijnlijk is dat uw neven lid zouden zijn van een gewapende groepering. Er worden dan ook bedenkingen gemaakt bij de problemen die u zou gehad hebben die hieruit verder zouden komen.

U verklaart dat uw neef R.(...) op de hoogte was van de opleiding die u volgde in Kabul tot politieagent en u daarom als schuldige aanwees voor de dood van zijn broer tijdens recente gevechten met de Afghaanse overheid (CGVS, pg. 18). U verklaart dat de groepering waartoe hij behoort, beschikt over mensen die voor hen werken en informatie doorgeven over overheidsmedewerkers (CGVS, pg. 18). Het is toch opmerkelijk dat indien zij reeds langere tijd op de hoogte zouden zijn geweest van uw opleiding voor de overheid, zij u niet eerder geïnterviewd zouden hebben, aangezien u zelf stelt dat die neven actief zijn bij een groepering die gekant is tegen de Afghaanse overheid. U verklaart namelijk ook dat u op vrijdag in uw uniform naar huis in Parwan ging (CGVS, pg. 18). Uit uw verklaringen komt naar voor dat u zich bewust was van de risico's die iemand loopt als hij voor de overheid werkt. Dat u dan toch zo onvoorzichtig zou zijn om in uniform naar huis te gaan is toch merkwaardig. Gevraagd waarom u dergelijk risico zou lopen, is uw antwoord dat er nog geen problemen waren in uw dorp wanneer u naar huis ging (CGVS, pg. 18). Hoe dan ook kan men verwachten dat u meer voorzichtigheid aan de dag zou leggen wanneer u zich naar uw dorp zou begeven.

U verklaart geen informatie meer te hebben over uw vader (CGVS, pg. 14). Dit is toch opmerkelijk aangezien u verklaart dat R.(...) verschillende keren contact zou gehad hebben met uw neef in Kabul en nog steeds naar u op zoek zou zijn in uw dorp (CGVS, pg. 14[, 15]). Dat hij op geen enkel moment melding zou maken van uw vader die bij hem zou zijn, is toch verwonderlijk. Indien R.(...) werkelijk intensief op zoek zou zijn naar u, is het toch ook bedenkelijk dat hij genoeg blijkt te nemen met de verklaringen van uw neef in Kabul dat u daar niet meer bent (CGVS, pg. 15, 16). Uw verklaring is dat R.(...) niet naar Kabul kan komen omdat hij ‘een soort talibancommandant’ is en gekend is door de overheid (CGVS, pg. 16). U verklaart echter ook dat de groepering waartoe R.(...) zou behoren overal over mensen beschikt die u overal in Afghanistan zouden kunnen vinden (CGVS, pg. 20). Indien dit werkelijk het geval zou zijn is het toch opmerkelijk dat uw tante en neef in Kabul, bij wie u de voorbij acht jaar hebt verbleven, geen andere problemen zouden gekend hebben dan enkele korte telefoontjes om te vragen waar u bent. Uw bovenstaande verklaring dat uw neef niet naar Kabul kan komen is tevens een indicatie dat u in Kabul geen vrees hoeft te koesteren voor vervolging door deze neef of de gewapende groepering waartoe hij zou behoren, voor zover aan deze problemen geloof wordt gehecht.

Betreffende uw opleiding aan de politieacademie in Kabul die u deels volgde, dient te worden opgemerkt dat dit op zich niet volstaat om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Voor zover aangenomen kan worden dat u bij een terugkeer naar Parwan in Afghanistan problemen kan kennen met de taliban louter omwille van uw profiel van ex-student bij de politieacademie beschikt u immers steeds over een intern vluchtalternatief in Kabul en in andere steden waarover de taliban geen controle hebben. Uw profiel als (voormalig) student van een politieacademie is immers uiterst laag. Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. De prioriteiten en operationele capaciteit van de taliban beperkt zich in de steden tot 'high ranking ANSF (Afghaanse nationale veiligheidsdiensten) officials' (EHRM, H. en B. vs. het V.K., 9 april 2013, § 97-98; EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012). De redelijkheid van Kabul als intern vluchtalternatief voor u wordt hieronder verder besproken.

De stukken die u neerlegt ter staving van uw asielrelaas doen geen afbreuk aan deze bevindingen. De door u voorgelegde taskara en duplicaat hiervan tonen uw herkomst en identiteit, die hier niet ter discussie staan. De contactgegevens van uw neef bevestigen uw verklaringen dat u over een familiaal netwerk beschikt in Kabul. Het bewijs van afstuderen geeft weer dat u een schoolopleiding heeft genoten en toont samen de andere resterende documenten uw herkomst en identiteit aan, die hier niet in vraag worden gesteld. De ID card van de politieacademie die u voorlegt kan aantonen dat u gestart bent met een opleiding in Kabul om deel uit te maken van de politie. De zes foto's die u genomen hebt op uw reis naar Europa hebben geen betrekking op uw asielmotieven.

Daarenboven blijkt uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de mentale moeilijkheden die u ondervindt door bepaalde traumatische ervaringen die u onderging onderweg van Afghanistan naar België dient te worden gesteld dat de door u voorgelegde medische documenten geen ander licht werpen op de inschatting van uw asielmotieven. Ondanks de inhoud van deze documenten dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Deze documenten geven geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. De documenten zijn dan ook geenszins van die aard dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen. Bovendien mag verwezen worden naar de algemeenheid van de documenten, die geen enkele uitspraak doen over een eventuele diagnose of pathologie. Ze werpen dan ook geen ander licht op de inschatting van uw asielmotieven. (...)".

Voormelde motieven zijn pertinent, vinden allen steun in het administratief dossier en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker voert aan dat hij een student was aan de politieacademie en dat het "een zonneklaar feit" is dat mensen met dergelijke profielen het risico lopen om vervolgd te worden. Verzoeker citeert een passage uit de *UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan* van 6 augustus 2013 waarin staat dat zelfs 'off-duty police officers' het risico lopen om te worden vervolgd. De verwerende partij zou ten onrechte stellen dat verzoeker een laag profiel heeft. Verzoeker meent dat hij het subjectieve element van zijn vrees voor vervolging genoegzaam heeft gestaafd door het afleggen van coherente verklaringen. Blijkens voormelde richtlijnen beschikt UNHCR over gegevens die erop wijzen dat 'anti-government elements' (AGE's) systematisch burgers viseren die geassocieerd worden met of gezien worden als aanhangers van de Afghaanse overheid en de internationale gemeenschap in Afghanistan. Nog volgens deze richtlijnen zouden (onder meer) politieagenten buiten dienst tot de voornaamste doelwitten behoren. Nog daargelaten het gegeven dat verzoeker zijn opleiding aan de politieacademie niet heeft voltooid en bijgevolg bezwaarlijk kan worden gesteld dat hij het profiel heeft van een volwaardig politieagent,

bevatten voormelde richtlijnen van UNHCR echter geen aanwijzingen dat de taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om personen met een dergelijk laag profiel als dat van verzoeker te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Waar verzoeker erop wijst dat hij coherente verklaringen heeft afgelegd, doet hij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing aangaande deze verklaringen.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker een laag profiel heeft, laat verzoeker gelden dat in voormelde richtlijnen van UNHCR geen onderscheid wordt gemaakt tussen hoge en lage profielen. Verzoeker acht het bovendien zeer vreemd dat er een intern vluchtalternatief wordt voorgesteld wat betreft zijn vrees voor vervolging. Volgens hem mag men dit in Afgaanse dossiers alleen doen waar het de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming betreft. Verzoeker haalt in dit verband richtlijnen aan van het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken aangaande de mogelijkheid van een intern vluchtalternatief in Afghanistan. Verzoeker geeft aan dat zijn neven actief zijn bij de taliban en dat zij hem de dood van een van hen kwalijk hebben genomen. De verwerende partij zou ten onrechte stellen dat verzoeker vage verklaringen heeft afgelegd over deze neven. Verzoeker beweert dat men in Afghanistan naar alle anti-regeringsgroeperingen verwijst als taliban en dat het slechts de officiële instanties zijn die een onderscheid maken tussen verschillende groeperingen en hun vertakkingen. Men zou bovendien omwille van veiligheidsredenen nooit in het openbaar verklaren dat men lid is geworden van de taliban, zodat verzoeker niet zou kunnen worden verweten dat hij niet wist wanneer zijn neven lid waren geworden van de taliban. De verwerende partij zou tevens verzoekers woorden hebben verdraaid wat betreft de mogelijkheid van zijn neef om naar Kabul te komen. Verzoeker beweert te hebben gesteld dat deze neef niet naar de woning van zijn tante en neef in Kabul kan komen uit angst dat ze de overheid zullen informeren over de aanwezigheid van deze talib-neef in Kabul en dat hij kan worden gearresteerd. Dit zou volgens verzoeker dan ook geenszins een indicatie zijn dat verzoeker geen vrees hoeft te koesteren voor vervolging door deze neef in Kabul. Verzoeker merkt op dat in de bestreden beslissing wordt erkend dat hij traumatische ervaringen heeft ondergaan op zijn reis van Afghanistan naar België maar acht het merkwaardig dat hem het voordeel van de twijfel niet wordt verleend overeenkomstig paragraaf 199 van de proceduregids van UNHCR.

De Raad merkt aangaande voornoemde richtlijnen van UNHCR op dat het loutere gegeven dat daarin geen onderscheid zou worden gemaakt tussen hoge en lage profielen geen afbreuk doet aan de vaststelling dat uit deze richtlijnen niet blijkt dat personen met een profiel zoals dat van verzoeker actief en systematisch worden vervolgd door de taliban in Kabul of in andere gebieden die niet onder hun controle vallen. De Raad stelt vast dat verzoeker niet aangeeft op basis van welke regel of bron het in dossiers van Afgaanse asielzoekers niet zou toegelaten zijn om een intern vluchtalternatief te identificeren wat betreft de vrees voor vervolging.

Ook moet worden opgemerkt dat artikel 48/5, §3 van de vreemdelingewet het volgende bepaalt: *“Er is geen behoefte aan internationale bescherming indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst :*

a) geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, of

b) toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in de zin van § 2;

en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt. Bij de beoordeling of de asielzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in een deel van het land van herkomst overeenkomstig het eerste lid, wordt rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker.” Waar verzoeker het zeer vreemd vindt dat er een intern vluchtalternatief wordt voorgesteld wat betreft zijn vrees voor vervolging, gaat hij duidelijk voorbij aan de voormelde wetbepaling.

Nog daargelaten dat de aangehaalde adviezen van het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken bedoeld zijn voor de Britse asielinstanties en aldus geen relevantie vertonen in de Belgische asielcontext, tonen deze adviezen met algemene strekking geenszins aan dat verzoeker zich niet kan onttrekken aan de vervolging door de taliban – voor zover aan deze vervolging al geloof kan worden gehecht, *quod non*, - door zich in Kabul te vestigen. Verzoeker heeft immers aangegeven dat de neef die hij beweert te vrezen niet naar Kabul kan komen, aangezien *“hij (...) een soort Taliban commandant (is) die gekend is door de overheid”* (stuk 4, gehoorverslag, p. 16). Dat verzoeker in werkelijkheid zou hebben verklaard dat zijn neef niet naar de woning van zijn tante en neef in Kabul kan komen uit angst dat ze de overheid zullen informeren over zijn aanwezigheid en dat hij gearresteerd kan worden, blijkt aldus niet uit het gehoorverslag, evenmin als zou de verwerende partij zijn woorden hebben verdraaid. Waar verzoeker beweert dat alle anti-regeringsgroeperingen in Afghanistan worden aangeduid als taliban en enkel de overheid het onderscheid maakt tussen de verschillende groeperingen, overtuigt hij

niet in de mate dat hij geen informatie bijbrengt die deze stelling onderbouwt. Dat men nooit in het openbaar verklaart dat men lid is geworden van de taliban kan niet op afdoende wijze verklaren waarom verzoeker niet weet wanneer zijn neven lid zijn geworden van de taliban. Zijn neven zouden immers persoonlijke contacten hebben gehad met verzoekers vader en verzoeker zou al lang geleden hebben gehoord dat het 'slechte mensen' zijn (stuk 4, gehoorverslag, p. 14-16). Wat betreft verzoekers psychische toestand, merkt de Raad op dat in de bestreden beslissing daaromtrent het volgende wordt gesteld: "(...) *Hoewel begrip kan worden opgebracht voor de mentale moeilijkheden die u ondervindt door bepaalde traumatische ervaringen die u onderging onderweg van Afghanistan naar België dient te worden gesteld dat de door u voorgelegde medische documenten geen ander licht werpen op de inschatting van uw asielmotieven. Ondanks de inhoud van deze documenten dient na analyse van het gehoorverslag te worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er kan dan ook worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Deze documenten geven geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de hierboven aangehaalde argumenten. De documenten zijn dan ook geenszins van die aard dat het de geloofwaardigheid van uw verklaringen kan herstellen. Bovendien mag verwezen worden naar de algemeenheid van de documenten, die geen enkele uitspraak doen over een eventuele diagnose of pathologie. Ze werpen dan ook geen ander licht op de inschatting van uw asielmotieven. (...)*". Verzoeker gaat inhoudelijk niet in op voormelde passage van de bestreden beslissing, laat staan dat hij aannemelijk zou maken dat de traumatische ervaringen die hij heeft opgedaan aanleiding kunnen vormen om hem het voordeel van de twijfel te gunnen wat betreft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met hierbij gevoegd een attest van AZ Turnhout van 7 juni 2016 en een attest van dokter Johan Willemese. Uit het attest van AZ Turnhout blijkt dat verzoeker kort werd opgenomen op de dienst spoedgevallen omwille van "reactionale intentionele auto-intoxicatie". Ook wordt vermeld dat verzoeker in goede algemene toestand het ziekenhuis kon verlaten. Uit het attest van dokter Willemese blijkt dat deze laatste polst naar de mogelijkheid om een afspraak te maken met een psychiater en dit gelet op zijn preciaire psychische toestand en recente zelfmoordpoging. Uit geen van beide documenten blijkt dat de door verzoeker aangegeven psychische problemen ter verschoning kunnen gelden voor de door hem afgelegde verklaringen. Uit geen van deze attesten blijkt immers dat hij niet in de mogelijkheid verkeert een volledig correct en eenduidig relaas naar voor te brengen. Bijgevolg kunnen de door verzoeker verklaarde psychische problemen geen verklaring zijn voor de hierboven geciteerde vaststellingen.

2.5. Verzoeker maakt, gelet op de hierboven vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn asielrelaas, niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.6. Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet dient erop gewezen dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte is aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. *In casu* dient vastgesteld dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk intern vestigingsalternatief beschikt.

Uit informatie gevoegd bij het administratief dossier (COI Focus "*Afghanistan. Burgerluchtvaart in Afghanistan*" van 25 januari 2016) blijkt dat Kabul over een internationale luchthaven beschikt die op regelmatige basis wordt aangedaan door passagiersvliegtuigen en dat Kabul via deze luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Wat betreft de veiligheidssituatie in de stad Kabul, blijkt uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report "*Afghanistan. Security Situation*" van januari 2016), gevoegd bij het administratief dossier, dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afgaanse Nationale Leger (ANA)

en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke 'compounds', en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen 'high profile' doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid en konvooien van NATO en European Police Training Mission (EUPOL). Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk 'collateral damage' onder burgers, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden mei en augustus 2015. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Verzoeker vestigt de aandacht op een aantal passages uit rapporten met betrekking tot de veiligheidssituatie in Kabul. Daarin is sprake van aanslagen in Kabul en een recente toename in het aantal burgerslachtoffers dat bij aanslagen te betreuren valt. Uit deze informatie blijkt evenwel niet dat de hoger weergegeven veiligheidsanalyse niet langer zou standhouden.

De Raad meent dat rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden van hem redelijkerwijs kan verwacht worden dat hij zich in Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, vestigt. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kon gelet op verzoekers verklaringen terecht het volgende stellen:

"(...) Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u grondige scholing hebt genoten en dat u geletterd bent (CGVS, pg. 10, 11). U bent verder zeer vertrouwd met de stad Kabul. Zo hebt u daar eerst samen met uw gezin gedurende 5 of 6 jaar verbleven en hebt u hier een deel van uw opleiding genoten (CGVS, pg. 7 en 11). Vervolgens bent u zelf ook alleen terug gekeerd naar Kabul om daar gedurende acht jaar lang te wonen en te werken, nadat uw familie was teruggekeerd naar Parwan. Gedurende uw verblijf in de stad woonde u hoofdzakelijk bij uw tante en uw neef, maar kon u ook terecht bij een vriend of de eigenaar van de winkel waar u werkte, een vriend van uw vader (CGVS, pg. 8). U woonde in Kabul toen u besloot om Afghanistan te verlaten. U verklaart dat u niet diende te werken voor het geld en dat uw familie geen financiële problemen heeft (CGVS, pg. 8 en 10). Er kan dus ook vanuit gegaan worden dat uw familie financieel draagkrachtig is en u kan ondersteunen om u daar te vestigen. U slaagt er niet in ernstige redenen aan te brengen waarom u zich niet in Kabul zou kunnen vestigen. U haalt aan dat uw familie geen eigendom had in de stad en dat uw tante u niet langer kon onderhouden (CGVS, pg. 9). Er dient te worden opgemerkt dat uw tante geen problemen had om u de voorbije acht jaar te onderhouden. Daarnaast haalt u aan dat het voor u niet gevaarlijk was in Kabul aangezien uw neef R.(...) niet naar de stad zou kunnen komen (CGVS, pg. 16) en blijkbaar genoeg neemt met de telefonische bevestigingen van uw neef dat u daar niet meer verblijft (CGVS, pg. 15, 16). U maakt bijgevolg niet aannemelijk waarom u niet terecht zou kunnen bij uw tante in Kabul, vermits u daar voor uw vertrek al acht jaar verbleef en u er blijkbaar geen vrees voor vervolging koestert.

Uw opleidingsniveau en werkervaring, het feit dat u in Kabul heeft gewerkt, dat u beschikt over een familiaal netwerk in de stad en de vaststelling dat uw familie over voldoende financiële middelen kan

beschikken, zijn factoren die aangeven dat in uw geval een hervestiging in Kabul zeker niet als onredelijk kan worden beschouwd.

Er mag dan ook worden aangenomen dat u, die voldoende zelfstandig en initiatiefrijk genoeg is om naar Europa te reizen en zich in een vreemde gemeenschap te vestigen, bij terugkeer naar het land waarvan u de nationaliteit bezit, in staat is om buiten uw regio van herkomst in uw levensonderhoud te voorzien. (...)

Gelet op wat voorafgaat stelt de Raad vast dat verzoeker in de stad Kabul over een redelijk en veilig intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen zo verzoeker niet als vluchteling wordt erkend, noch de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF